

MEĐA TEATAR

Selena Bačkalić

Ideja za naziv pozorišta proistekla je iz predhodne faze, istraživanje, gde sam se bavila temom porodice odnosno problemima koji postoje u okviru iste, odnosima između njenih članova, kao i odsustvom komunikacije, što je dovelo do sveukupnog ćutanja. Iako sam naziv nije direktno povezan sa tematikom prošle faze, za mene predstavlja jednu od posledica nekomunikacije kako u porodici tako i među pojedincima uopšteno. Mesto koje sam izabrala u Sremskoj Mitrovici tj. zid između dve uske ulice (pasaža), sa iznad bodljikavom žicom za mene predstavlja distancu, barijeru u komunikaciji, *među* tj. granicu koju postavljaju dve osobe među sobom.

Prvo osećanje koje sam povezala sa tim mestom bilo je osećanje hladnoće. Ali to nije bilo ono što me je navelo da se zadržim na tom mestu. Osećaj sigurnosti i stabilnosti koji je naišao posle i koji sam osetila između ta dva prostora raskinuta bodljikavom žicom i neka doza misterioznosti su u meni probudile dom. Videla sam sebe u tom prostoru, zid koji postavljam ispred sebe i distancu sa koje volim da posmatram stvari. Atmosfera koja vlada je potpuni sukob dva prostora. Sa jedne strane imamo toplu ulicu, usku, žutu i sa biljkama, dok sa druge, preko bodljikave žice, totalno sivilo i oronulost. To takođe mogu da povežem sa ranijom fazom koja je započeta temom Jugoslavije tj. njenim raspadom. Žuta ulica, neko lepše vreme Jugoslavije, sivilo njen raspad. Da bi se na kraju sve opet svelo na sukob između dve stvari, dva pojedinca, dva pojma, dva mišljenja, dva maštanja, dva ćutanja.

Bodljikava žica jeste *međa* dva sveta, komofra i izazova. To je granica, barijera, zid koji mi gradimo kako bi, ujedno, i zaštitili sebe i svoj prostor, a i sagradili sebi svet iza, ukoliko nam sigurnost dosadi.